

ANTE I JURE d.o.o. u stečaju, OIB:82330634157, Črešnjevac 43, Zagreb

TRGOVAČKI SUD U OSIJEKU

Stečajnom sucu posl. br: St-806/2020

Slatina, 29. kolovoza 2023.

PREDMET: Očitovanje na odluke suda nakon pravomoćnosti rješenje VTS posl. Br. 4 PŽ-2059/2023-2 i prijedlog stečajnog upravitelja

1. Očitovanje na rješenje TS Osijek br. 5 St-806/2020-61 od 24. travnja 2023. godine:

Sukladno odluci TS Osijek br. St-806/202-61 kojom je naloženo stečajnom upravitelju u točki II rješenja da sredstva u iznosu od 4.645,55 EUR prenese na račun razlučnog vjerovnika Vodovod Dubrovnik d.o.o. stečajni upravitelj se očituje o nemogućnosti izvršenja naloga jer na računu nema sredstava. Račun stečajnog dužnika je blokiran i ovršen do sada u iznosu od 1.966,85 EUR od strane razlučnog vjerovnika Vodovod Dubrovnik d.o.o..

2. Očitovanje na odluku VTS br. 4 PŽ-2059/2023-2 od 20. lipnja 2023. godine:

Visoki trgovački sud je u predmetnom rješenju utvrdio točkom 7. pozivajući se na čl. 253. st. 1. SZ-a da je predmet razlučnog prava pokretnina tj. novac te će stečajni upravitelj nakon unovčenja u stečajnu masu unijeti iznos potreban za naknadu troškova **utvrđivanja** predmeta razlučnog prava i naknadu troškova **unovčenja**. Točkom 8. je utvrdio da razlučni vjerovnik nije dužan snositi trošak unovčenja predmeta razlučnog prava pošto je predmet razlučnog prava novac.

Dakle, utvrđeno je da je potrebno u stečajnu masu unijeti iznos potreban za naknadu utvrđivanja predmeta razlučnog prava. Ovaj iznos je stečajni upravitelj precizirao u obračunu troškova unovčenja od 17. travnja 2023. godine u iznosu od 232,28 EUR.

Što se tiče **troškova unovčenja** sukladno, pravnom shvaćanju Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 19. lipnja 2008. godine. „Troškovi unovčenja stvari iz članka 164. (sada čl. 247) su (stavak 2. čl. 170 SZ-a – sada st. 3. čl. 254.) osim troškova koji su u vezi s prodajom (procjena nekretnine, oglas o prodaji itd.), i svi drugi troškovi koji izravno terete prodanu stvar. Troškovi koji nisu u izravnoj vezi s unovčenjem stvari na kojoj postoji razlučno pravo, ali su kao opći troškovi nastali radi cjelokupne stečajne mase, namiruju se iz cijene postignute prodajom stvari razmjerno vrijednosti stvari na kojoj postoji razlučno pravo u odnosu na ostalu stečajnu masu i namiruju se u okviru troškova unovčenja stvari iz čl. 164. SZ-a (stavak 2. čl. 170 SZ-a)“

U obrazloženju se dalje navodi: „Teško bi bilo braniti stav prema kojem bi pojedini troškovi koji su u isključivoj vezi sa određenom stvari stečajnog dužnika na kojoj je zasnovano razlučno pravo teretili troškove stečajnog postupka, dakle umanjivali stečajnu masu i smanjivali šanse za namirenje stečajnih vjerovnika, a ne bi teretili stvar u povodu kojih su nastali tj. ne bi padali na teret razlučnih vjerovnika“. Dakle prema ovom pravnom shvaćanju zauzeta su stajališta:

1. različni vjerovnici **dužni** su participirati u troškovima stečajnog postupka,
2. **Troškovi unovčenja** dijele se na troškove koji **su u izravnoj** vezi sa unovčenjem i troškove koji **nisu u izravnoj** vezi sa unovčenjem stvari na kojoj postoji razlučno pravo, ali su kao opći troškovi nastali radi cjelokupne stečajne mase i namiruju se iz cijene postignute prodajom stvari razmjerno vrijednosti stvari na kojoj postoji razlučno pravo u odnosu na ostalu stečajnu masu, a namiruju se u okviru troškova unovčenja stvari iz čl. 164. SZ-a (stavak 2. članka 170 SZ-a - sada st. 3. čl. 254 SZ-a).

Sukladno tome, stečajni upravitelj je u obračunu unovčenja podijelio troškove unovčenja na opće troškove u iznosu od 1.923,20 EUR (za razmjerno namirenje troškova stečajnog postupka kao što su: poštarina, troškovi prethodnog postupka, knjigovodstvene usluge, putni troškovi, pečat, nagrada stečajnog upravitelja isl.) i direktne troškove u iznosu od 847,98 EUR koji su nastali direktno u vezi imovine pod razlučnim pravom (troškovi parnica na kojima se utvrđivalo ima li razlučni vjerovnik razlučno pravo ili ne), a koji predstavljaju stvarne troškove unovčenja koji su izravno vezani za imovinu – novac).

Stečajni upravitelj smatra da se iz odluke VTS-a 4 PŽ-2059/2023-2 može iščitati da je točkom 7. dozvoljena mogućnost terećenja razlučnog vjerovnika troškovima **utvrđenja** predmeta razlučnog prava, a točkom 8. nije dozvoljeno terećenje izravnim, direktnim troškovima koji nastaju unovčenjem kojeg, prema stajalištu VTS-a nije ni bilo. Dakle VTS se nije očitovao o neizravnim, općim troškovima koji nastaju provođenjem stečajnog postupka u iznosu od 1.923,20 EUR i koji **nisu vezani za unovčenje**, a koje kao troškove stečaja, sukladno Stečajnom zakonu, snose svi vjerovnici stečajnog postupka pa tako i različni.

Dakle, očito je, da je VTS u svojoj odluci, sukladno navedenom „pravnom shvaćanju“ VTS-a pod troškovima unovčenja, koji su samo okvirni formalni naziv za učešće založnog dužnika u svim troškovima stečajnog postupka kako izravnim tako i neizravnim, a koji se temeljem obračuna koje sastavlja stečajni upravitelj naplaćuju na teret razlučnog vjerovnika mogao smatrati samo izravne troškove u iznosu od 847,98 EUR. Ovih troškova, po njemu, nije ni bilo jer unovčenje nije postojalo. Zbog toga ti izravni troškovi nisu ni nastali jer razlučni vjerovnik treba preuzeti imovinu u svoje vlasništvo prema čl. 251. st. 3 SZ-a na način da mu stečajni upravitelj uplati predmet založnog prava na njegov račun, a ne da ga formalno unovči.

Iako je stečajni upravitelj u prijedlogu ispravljenog obračuna unovčenja i utvrđenja predmeta razlučnog prava prihvatio da nije bilo izravnih troškova unovčenja u iznosu od 847,98 EUR opreza radi ponovo navodi odluku VTS PŽ-4375/08 gdje se izrijekom kaže:

U slučaju preuzimanja predmeta osiguranja u punopravno vlasništvo, istina, nema doslovnog unovčenja – prodaje i plaćanja kupovnine. Međutim, riječ je samo o drugačijoj mogućnosti unovčenja. Preuzimanje predmeta osiguranja u punopravno vlasništvo, predstavlja svojevrsni način unovčenja imovine, jer je predmet promijenio vlasnika za određenu cijenu. Uostalom, SZ izrijekom navodi „...drukcija mogućnost unovčenja može biti i u tome da vjerovnik sam preuzme predmet.

Prema tome. Stečajni upravitelj smatra da je VTS u svojoj odluci prihvatio da je bilo unovčenja, ali ne i izravnih troškova unovčenja jer se nisu poduzimala nikakve radnje unovčenja (procjena, oglas i sl).

3. Prijedlozi stečajnog upravitelja

1. Na temelju iznijetog u točki 1. očitovanja stečajni upravitelj predlaže da sud da suglasnost stečajnom upravitelju da sredstva koja mogu nastati u stečajnom postupku sa osnova unovčenja neunovčenih predmeta stečajne mase te ustezanjem iznosa u visini općih troškova unovčenja kao i troškova utvrđenja unovčenih predmeta razlučnog prava ili u slučaju naplate eventualnih drugih iznosa položi na depozitni račun ovog suda za spis St-806/2020. Ovim bi se onemogućilo da se temeljem pokrenute ovrhe računa ovrhovoditelj naplati više od vrijednosti imovine pod razlučnim pravom umanjeno za troškove stečajnog postupka koji ga opterećuju, a stečajnom upravitelju bilo bi omogućeno postupanje po čl. 157. st. 1 Stečajnog zakona.

2. Stečajni upravitelj temeljem iznijetog u točki 2. očitovanja predlaže u prilogu ovog podneska ispravljeni obračun unovčenja te predlaže da sud uzme u obzir gore navedeno **te da donese odluku o namirenju kojom bi se razlučni vjerovnik opteretio za troškove utvrđenja predmeta razlučnog prava u iznosu od 232,28 EUR i opće troškove unovčenja u iznosu od 1.923,20 EUR, a namirio za razliku od 2.490,07 EUR, (od čega se već namirio u iznosu od 1.966,85 EUR)**

Neprihvatanjem ovih prijedloga, nanijela bi se daljnja šteta stečajnim vjerovnicima i vjerovnicima stečajne mase između ostalog i zbog toga što bi se jedan od vjerovnika, ovdje razlučni, naplatio mimo pravila Stečajnog zakona tj. ne bi snosio troškove stečajnog postupka razmjerno vrijednosti stvari na kojoj postoji razlučno pravo u odnosu na ostalu stečajnu masu.

Stečajni upravitelj ističe da se razlučni vjerovnik na temelju postojećih sudskih odluka već namiruje na štetu ostalih vjerovnika. To proizlazi iz slijedeće kronologije:

1. Vjerovnik VODOVOD DUBROVNIK imao je potraživanje od pravnog prednika stečajnog dužnika prije otvaranja stečajnog postupka u iznosu od 3.580,03 EUR,
2. Prije otvaranja stečajnog postupka pokrenuo je parnicu radi naplate na koju je prednik dužnika uložio žalbu,
3. Nakon otvaranja stečajnog postupka nije prijavio tražbinu u roku za prijavu tražbine,
4. Iako tražbina nije ispitana na ispitnom ročištu parnični sud nije parnicu nakon prekida i nastavka obustavio sukladno čl. 212. st. 5 i čl. 215. Zakona o parničnom postupku, a što je suprotno i čl. 165. st. 1. SZ-a koji je u ovom slučaju „lex specialis”,
5. U parnici je ishodovao prethodnu mjeru osiguranja,
6. Rješenjem o pravomoćnosti parnice stekao je **razlučno pravo** na predmetu stečajne mase i **ovršnu ispravu** kojom je ovršio račun stečajnog dužnika suprotno čl. 169.st. 5. (*Nakon otvaranja stečajnog postupka razlučni vjerovnici nisu ovlašteni pokrenuti postupak ovrhe ili osiguranja*) i st. 6. Stečajnog zakona. Time je stekao mogućnost naplate svih troškova koje je naveo sud u presudi od Povrv-2459/2021-64 što je u suprotnosti sa Stečajnim zakonom čl. 165. st. 3.. Naime, sukladno tom članku: „*protivna strana koja je uspjela u parnici .....troškove parničnog postupka nastale do prekida postupka* (u ovom slučaju do 4. svibnja 2021. godine oni iznose 729,96 EUR) *može ostvariti samo kao stečajni vjerovnik*". S obzirom na to, da stečajni upravitelj nije priznao tužbeni zahtjev, sukladno istom članku, troškove parnice nastale **nakon prekida** od 745,22 EUR mogu se namiriti samo kao dugovi stečajne mase. Iz Očevidnika neizvršenih osnova za plaćanje, koji je u prilogu podneska, vidljivo je da je razlučni vjerovnik već naplatio ove troškove koji su dio ukupnog troška od 1.893,25 EUR. Dakle, iako razlučni vjerovnik ima razlučno pravo temeljeno na ovršnoj ispravi samo na iznosu od 4.645,55 EUR on je opteretio račun dužnika sa ukupnim iznosom od 6.954,68 EUR. Naplatio je do sada 1.966,85 EUR te je preostali iznos duga za naplatu 4.987,83 EUR. Drugim riječima, razlučni vjerovnik je zloupotrijebio činjenicu da parnični sud nije postupio po čl. 212. st. 5 i čl. 215. Zakona o parničnom postupku te putem FINA-e provodi ovrhu i naplatu protivno pravilima stečaja.

O ovom problemu koji nastaje zbog neusklađenosti Zakona o parničnom postupku i Stečajnog zakona, gdje se ne poštuje činjenica da je Stečajni zakon „Lex specialis” detaljno je pisano u Komentaru stečajnog zakona autorice Jelene Čuveljak uz komentar čl. 165 Stečajnog zakona str. 534, 535. Stečajni upravitelj predlaže sudu da, sukladno iznijetom, odlukom o namirenju optereti razlučnog vjerovnika za troškove prema prijedlogu kako ovakvo postupanje vjerovnika stečajnih dužnika ne bi postalo u budućnosti pravilo.

STEČAJNI UPRAVITELJ:
Krešimir Fučkar